

Poštnina plačana v gotovini.

MARIJIN LIST

XXXVII. LETO.

3

MARCA 8. 1941.

○○○○○ MARIJIN LIST ○○○○○

POBOŽEN MESEČNI LIST

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala 1. 1904. dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Urednik: Klekl Jožef, vp. pleb., Črensovci.

Izdaja: »Katoliško Tiskovno društvo v Slovenski Krajini«.

Tiskarna sv. Družine v Soboti, Gregorčičeva 4.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slov. Krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči, na tolažbo razžaljenomi Srca Jezušovomi.

Cena: na sküpní naslov 18 Din, na posameznoga 24 Din, v inozemstvo 50 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo 1. 1942 tüdi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Dühovne dobrote. Za naročnike M. Lista se slüžijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v »Seraphinskem dobrodelnom družstvu«, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš slüžiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

D a r i

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darüvali v din sledeči: Miholič Ivan, Turnišče, v zahvalo 100; Vučko Marija, G. Bistrica, da se počasti sv. Anton i v zahvalo 15; Vučko Marija, G. Bistrica, na čast sv. Maloj Treziki 5; Matko Andrej, Odranci, naj se zahvali sv. Antoni 10; Baša Štefan, žand. nar. Bagrdan 10; Dr. Kočar Josip, sodnik stola sedmorice, Zagreb 50; obresti 120; N. Sr. Bistrica 10; † Cigan Matjaž, žižki 675.50; Copot Verona, Odranci 10 din.

Izdali smo v din: Davek na zemlo 17.50 din; pokopni stroški za † Cigan Marijo i † Cigan Matjaša 1878.50 din.

Oča sirot povrni vsem obilno. — Odbor.

Na siromaško blagajno Doma sv. Frančiška so darüvali v din sledeči: Plej Martina žena, Črensovci 10; Tretji red sv. Frančiška v Črensovcih 200.

Izdali smo v din: Repič Ani, pregnanój sestri reda »Dober Pastir« iz Gradca, Beltinci 300; Vöröš Mariji, Beltinci 100.

Smilenje do sirot je pred Bogom preveliko večno bogastvo. Smilujte se sirot. Bog vam naj povrne vsaki najmenši dar z smilenostjov. — Odbor.

Na tretjeredniško sküpšćino, posvečeno Srca Jezušovomi v Črensovcih so za 1. 1940. darüvali v din sledeči: Ostalo čistoga 1939. leta 109.27; Marič Ivan, Odranci 10; tretjeredniki iz Črensovec 50; tretji red G. Bistrica 57; tretjeredniki Trnje 13; Plej Marija, Črensovci, za krüh sv. Antona 10; Plej Marija, Črensovci, za hoštije 4; tretji red D. Bistrica 97.50; tretjeredniki žižki 35; tretjerednice Trnje 65.50; Tretjerednice Sr. Bistrica 50; tretjerednice žižki 174; tretjerednice Črensovci 75.50. Sküpno 750.77 Din.

Izdali smo v din: 2 Bogoljuba 36; 5 Kat. misijonov 72; 3 Glasniki Srca Jezušovoga 28; Mohorske knige 20; Gjöreki Mariji, siroti,

Kakši pomen ma božega Sina poprijetje marca 25., na god Marijinoga Oznanenja.

Marca 25., na god Marijinoga Oznanenja, ali kak po domače pravimo, na Cepno Marijo se je v prečistoj utrobi Blažene Device Marije včlovečo Sin boži. Pomen toga goda je neizmerno veliki. Te den se je začelo najbližnje naše rešenje. Dalni začetek našega Odrešenja je poprijetje B. D. Marije, matere Odrešenikove v utrobi svete Ane. To poprijetje, čeprav je v teli naravno bilo, kak pri vsakom človeki, se je ločilo v duši. Pri vsakom človeki je pri poprijetji greh seo na dušo, Marijina duša je pa ostala nevtepena, brezgrešna zavolo naprejvidenoga zasluzenja Gospoda Jezusa Kristuša, njenoga sina. Če Marije ne, Zveličitela tudi ne. To je dalni začetek našega Odrešenja.

Bližnji začetek našega odrešenja je Marijino rojstvo, ka na Malo mešo obhajamo. Brez greha poprijeto dete stopi v življenje i začne rasti, da doraste za mater Zveličitelovo v duši i teli.

Na svetek Marijinoga Oznanenja je to dete že doraslo, se je razvilo v čisto mladenko, k šteroj je Bog poslal svojega zvišenoga nadangela Gabriela, da njej naznani, ka je zvoljena za mater božega Sina, Odrešenika i jo prosi, ka to čast sprejme. Gđa Boži Sin človek postane, se je začelo naše najbližnje odrešenje. Poprijetje Sina božega je tak veliko i zasluzno delo, da je samo ob sebi že zado-

stüvalo za naše rešenje. A ar je Bog želo, da se naše odrešenje dovrši z Gospodovim trpljenjom i njegovov smrtjov, zato se njegovo včlovečenje drži za najbližnji začetek našega odrešenja.

Nastane pitanje, zakaj se je včlovečo Bog ravno marca 25. Bog je neskončna dobrota i smilenost. Marc 25. je v začetki sprotoletja, ali spomladi. I skoz spomladi, leta i jeseni raste Odrešenik v Marijinoj presvetoj utrobi pa v zimi pride na svet. S tem je šteo pokazati, da je v vsakom časi Rešenik i za vsako dobo človeštva. Rešiteo je spomladi, dečice. Rešiteo je leta, krepke mladine. Rešiteo je jeseni, zrelih moškov i žensk. Rešiteo je zime, starcov i staric, ki se pripravljajo na odhod k njemi. I gda se začinja naše rešenje, to naznani po velikom nebeskom vladari, nadangeli Gabrieli, ne pa po navadnom angeli, ka bi mi z velikov zahvalnostjov slavili leto za letom te velki dogodek, začetek svojega odrešenja.

Molitve Cerkve na god sv. Jožefa.

God svetoga Jožefa je zapovedani svetek. V nešternih škofijaj Jugoslavije je ne bio zapovedani svetek, a po najnovješoj odločbi svete Stolice se je svetek raztegnó na vse škofije Jugoslavije kak zapovedani svetek i v cerkvenom zakoniki je zapovedani svetek za celo katoličansko Cerkev.

Glejmo molitve Cerkve, štere da po svojih dühovnikaj i redovnikaj moliti v prvih večernicaj svetka.

Antifone. Teh je pet i vsaka vpela en psalm. Antifona pomeni po našem predglasje, predpopevanje. V vnovih redovnih hišaj se najmre psalmi popevajo i pesem se začne z antifonov pred psalmom. Psalmi so pesmi svetoga Pisma, zloženi od svetoga Davida i drugih pobožnih dūš, vse po navdihavanji svetoga Dūha. Na god svetoga Jožefa se molijo tisti psalmi, štere moli Cerkev na god svetih apoštolov. O kak primerno i pravično je to! Ve je pa sveti Jožef predhodnik apoštolov, ki je z svojov gorečnostjov rešo Jezuška moralne roke Herodove, ki je Zveličitela odgojio i je bio prvi njegov apoštol.

Antifone predvečernic so sledeče:

1. Jakob je pa meo sina Jožefa, moža Marije, od štere se je narodo Jezuš, ki se zove Kristuš. Kak lepa zveza svetoga Jožefa z Bogom i njegovov materjov! Ne bi nas te navuk Cerkve napunjavao z vūpanjom do svetoga oče, Jožefa, i ne bi v svojih nevolaj k njemi bežali!

2. Poslan je angeo Gabriel od Boga k devici, zaročenoj z možom, koga ime je bilo Jožef, z hiše Davidove, ime device pa Marija. Naše odrešenje se je samo te začelo, kda je mati boža že bila zaročena z Jožefom. Kak blūzi stoji Jožef k našemi zveličanji! Zato ga pa z vūpanjom prosimo, naj nas podpira v skušnjavi, posebno pa, naj nam pomaga na smrtnoj vūri.

3. Gđa je bila zaročena mati Ježušova, Marija, predno sta vküp prišla, je bila blagoslovljena njena utroba od svetoga Dúha. Tú jasno vči Maticerkev, da sv. Jožef ne bio oča Ježušov, nego je samo Marija bila njegova mati po velikoj vsemogočnoj čúdi svetoga Dúha, ki je brez moža stvoro v telí matere telo božemi Sini. Za svetoga Jožefa je pa neizmerna čast i slava, da je smeo tisto žensko imenúvati za svojo ženo, štera je devica i mati z ednim, mati samoga Boga.

4. Jožef, njeni mož, ar je bio pravičen, i ne je šteo nje prípe-i lati, jo je nameno skrivoma odpústiti. Velikost svetoga Jožefa se vídi v tom djanji. On ne znao, ka je Marija po milošči svetoga Dúha postala boža mati. On se je ne dotekno, svetost Marijina, štero je vsaki den opazúvao, pa ne dovolila dvojbje o njenoj nedužnosti; ar si pa nosečnosti ne mogo razložiti, kak veliko skrivnost, da ne škodí njenomi imeni, jo je šteo skrivoma zapústiti. Odiť je šteo tiho, ar

*Sveti Jožef, zročí nás Ježuš
po Mariji!*
*Novomešna podobica misijonara,
Cigan Ivana v Indiji.*

se je čúto nevrednoga pri tak svetoj dúši prebivati. Pa njegovo lú-bezen je Bog hitro poplašao.

5. Gospodov angeo se je prikazao Jožefi i njemi je pravo: Jožef, sin Davidov, ne boj se vzeti Marije, svoje žene, ka je najmre v njej poprijeto, je od svetoga Dúha: porodi sina i njegovo ime boš zvo Ježuš. Bog njemi plača njegovo lúbezen, ka ne zapústo Matere bože; njemi naroči, naj po rojstvi on da ime božemi Sini, naj ga imenúje za Ježuša, to je zveličitela. Pa bi se mogli mi bojati, da nam sveti Jožef ne bi mogo pomagati, ki tak blúzi stoji k dobromi Bogi, če ga mi z vüpanjom i stanovitno prosimo pomoči! Ne bojmo se, nego bežimo v vseh nevolaj z vüpanjom k njemi. Velika sveta Te-rezija je svedočila, da ne nikaj prosila svetoga Jožefa, ka ne bi do-bila od njega. Nasledújmo jo!

Sveta Maticerkev nadale moli v prvih večernicaj od svetoga Jožefa sledečo molitvico, vzeto iz knjige Pregovorov:

Veren mož se vnogo hvati. Ino, ki je čuvar svojega Gospoda, se odiči. Tak verno nišče ne čuva svojih, kak je sveti Jožef Jezusa, zato pa je vreden, da ga dičimo i hvalimo za to. Ve je! to svojo veliko vernost zvršavao za naše dobro, za naše večno zveličanje.

V slavospevi Maticerkev povdarja sledeče misli: Jožef, tebe hvalijo nebeski šeregi i zemelske vnožine, ar si vreden bio zavolo svojih jakosti, da si postao mož čiste Device. Gda si boječe opazo, ka je žena noseča, ti Bog naznanja, da je ona mati Boga. Rojenoga Gospoda ohimaš, ga sprevajaš z trplenjom v Egipt, ga jočič iščeš zgüblenoga i z veseljem ga najdeš v Jeruzalemi. Ka svete duše po smrti zadobijo, ti že v življenji vživaš: samoga Boga, v neizmernoj blaženosti. Zato te prosimo, sveto Trojstvo, daj nam po zasluženi svetoga Jožefa tebi večno hvalnico spevati.

Na to prideta kratkiva zdihlaja:

Gospod ga je postavo za gospoda svoje hiše i za vladara svojega imanja. Lepo izražata teva zdihlaja veličino svetoga Jožefa.

Za tema pride antifona pred Marijinim slavospevom, Magnifikat i se glasi:

Gda se je Jožef z sna zbüdo, je včino, kak njemi, je angeo zapovedao, i sprejeo je svojo zaročnico. Pripelao jo je v svojo hišo i pripravlao se je na najvekšo delo sveta: da tomi odgoji Zveličitela i občuva njemi Zveličitelovo mater, Marijo.

Po slavospevi, šteroga smo v lanskome Marijinome Listi obširno razložili, se ešče ednok zmoli gornja antifona, za tem pa sledeča molitev:

Molimo! Prosimo te Gospod, naj nam pomagajo zaslužnja Zaročnika najsvetejše tvoje Matere: da ka naša slabost nemore dosegnoti, se nam po njegovoj priprošnji dodeli. Ki živeš i kraluješ z Očom Bogom v edinosti svetoga Duha Bog na vse veke. Amen.

Dobre dušice, hodite z vüpanjom k svetomi Jožefi vsikdar i v vseh zadevaj, posebno pa včino to v njegovome meseci, marci.

V mestu Todi na Taljanskom je vmro leta 1304. odličan advokat Jakob de Benedetti. V začetki je živo jako razvüzdano. To je jako bolelo njegovo dobro i pobožno ženo. Ne je mogla inači pomagati, kak da se je sama pokorila za grehe svojega moža. Nosila je odspodi spokorno obleko. Ednok so v tom mesteci priredili gledališko igro. Sodelüvao je tüdi njeni mož. Med igrov se pa podere strop. Med podrtijami je bila tüdi Jakobova žena. Na pol mrtvo so jo potegnoli izpod nagrmađenih rüševin. Mož njej odpre obleko, da bi ležej odihavala. Komaj zdaj opazi, da nosi odspodi spokorno obleko. »Lucija, ka pa to pomeni?« pita ves začüden. Vmirajoča žena njemi zašepeče: »Jakob, to je pokora, pokora za tebe!« Te reči so ga tak pretresle, da je po ženinoj smrti zapüsto svet i proso za sprejem v cerkveni red frančiškanov, kde je nevtrüdnno delüvao za slavo božo i zveličanje düš.

MARIJIN FOND

Ob završitvi 25 letnice Marijinoga Lista se je porodila misao, da se začne zbirati skoz 10 let fond za obstoj Marijinoga Lista. Sovražniki Marijini majo velike šume zbrane, da širijo sramotenje naše dobre nebeske matere, mi njena deca se zato morem tudi združiti i zbirati za fond, ki bo pomagao potom Marijinoga Lista širiti njeno čast. Te fond je **Fond za Marijin List** ali kratko **Marijin fond**.

Prosi se od 1931. do 1941. leta, to je skoz deset let letno en dinar v osmini Velke meše, ali kdakoli čez leto. Sme se pa dati več tudi.

Služi se za žive i pokojne darovnike i v njihove namene na Velko mešo i v osmini osem svetih meš v teh desetih letaj.

Ki daruje 1000.— = jezero dinarov, dobi M. List, Novine i vse priloge teva lista skoz 50 = petdeset let brezplačno.

Ki daruje 500.— din, dobi isto skoz 25 let.

Ki daruje 200.— din, dobi isto skoz 10 let, ki pa 100.— din, skoz pet let.

Podpora poklonjena za Marijin List bo samo tomi nameni služila.

Fond se ne sme za drugo ponucati kak za Marijin List. Leži naj ali v gotovini shranjen v hranilnici ali pa v nepremičnini, ka je pač bole hasnovito za M. List.

Fond se naj zviša do petstojezero dinarov v zlatoj vrednosti. Če više pride, naj se za višek povekša i olepša Marijin List i se te z vsakoletnimi haski fonda v te namen letno doda naročnini. V toj vrednosti od 500 jezero din. v zlatoj vrednosti mora fond stalno ostati.

Z fondom upravlja lastnik Marijinoga Lista i obračunava vsako leto v Marijinom Listi. Lastnik fonda je Marija z M. Listom. Sirote iz toga fonda haskov dobijo brezplačno Marijin List i toga priloge. Črensóvci, 1931. januar 1.

KLEKL JOŽEF

vp. plebanoš, lastnik, vrednik i izdajateo
Marijinoga Lista.

Te reči sem napisao v knigo za nabiranje podpore za Marijin List, to je za Marijin fond. Svetih meš sem v teh desetih letaj letno vno go več opravo brezplačno, kak samo osem. Gda to povdarjam, objavim tudi poziv, ki sva ga na razne naslove isto leto razposlalaposlala z vrednikom Novin, g. Kolenc Francom, te sobočkim kaplanom v dosegó gornjega namena. Te poziv se glasi:

Blagorodni, prečastiti gospod!

Gotovo Vam ni neznano, da nam delajo nasprotniki našega kršćanskega tiska premišljeno in sistematično pri našem nelahkem poslu silne ovire. Javno izpovedujejo, da prej ne odnehajo, dokler nas ne unižijo materialno in moralno.

Da se moremo tem sovražnikom v bran postaviti, da zamoremo že obstojećih 50.000 din pravdenih stroškov in v bodoče še nastalih

kriti, predvsem pa, da moremo zasigurati i obstoj in razvoj naših listov, smo se odločili za ustanovitev tiskovnega fonda.

Naj zberemo potreben fond, se obračamo do Vas, blagorodni, prečastiti gospod in Vas v interesu najboljšega namena prosimo, priskočite nam po svoji moči na pomoč.

Vsaki najmanjši dar dobrodošel. Naši evangeličanci imajo velikanski fond za izdržavanje svojega »Düševnoga lista«. Naj ima tudi naš katoliški M. List nek fond z ostalimi listi, da bo mogel braniti pravice naše katoliške vere in dobro našega siromašnega naroda, med katerega nas je postavil Najvišji.

Marijin List letos obhaja zaključek svoje 25 letnice. Naj ima to veselje, da vidi ob zaključku zasigurano svojo bodočnost z primerno svoto tiskovnega fonda. Prosimo Vas, da našo zadevo vsem dobrohotnim katoličanom priporočite.

Svoje dare blagovolite na priloženem čeku poslati, koliko Vam je mogoče in kedaj Vam bo mogoče.

Ko se Vam za vsak najmanjši dar že v naprej zahvalujemo, Vas prosimo, da na to polo zabeležite dar, ki nam ga blagovolite pokloniti. Obenem Vas prosimo, naznanite nam tiste katoliške kroge, ki bi bili odprti za našo akcijo in nas pri teh podpirajte.

V zahvalo za Vašo plemenitost in darovitnost sprejmite sadove nešteti tisočih svetih maš, ki se leto za letom opravljajo in se bodo za naše dobrotnike. Samo ob sebi se razume, da darovnikom 1000 din in više, damo vse naše liste do konca njihovega življenja brezplačno.

Prosimo, da ne odbijete te naše prošnje in ponudbe!

Naj nas Vsemogočni podpira v tej važni zadevi! Z to vročo prošnjo sklenemo na god Vnebovzete Matere božje Bl. Device Marije svoje ponižno pismo in beležimo z globokim spoštovanjem in iskrenim pozdravom.

Črensovci—M. Sobota, 1930. avgusta 15.

Za uredništvo in upravništvo Novin, M. Lista in kalendarja Srca Jezusovega

KLEKL JOŽEF
vp. župnik, izdajatelj.

FR. KOLENC
urednik.

Na te poziv smo dobili sledeče dare:

Od 100.— din više so za Marijin fond darovali sledeči:

Klekl Jožef, Črensovci 1000 din, dobi Novine, M. List in priloge do konca življenja brezplačno.

Čačić Jožef, župnik v Črensovcih 373.75 din. Dobivao vse liste brezplačno in tudi č. šolske sestre v Žižkih po njegovi smrti.

V Črensovcih darivano ob 25 letnici M. Lista 814.— din. Brezplačno dobivali iz obresti liste naši misijonarji in misijonarke.

Rožman Franc, Cleveland 222.50 din. Za obresti dobivajo naši misijonarji in misijonarke liste brezplačno.

Lebar Jožef, Sr. Bistrica iz Chicage 1000.— din. Brezplačno dobiva družina naše liste skozi 50 let, to je še 40 let.

Cigan Matjaž, Žižki 500.— din. Dobivao do svoje smrti brezplačno naše liste in po njegovej smrti mati do svoje smrti.

Škaper Terezija, širitelica M. Lista, Dolič, nabrala 187.— din.

Za obresti dobivali brezplačno naše liste misijonarji in misijonarke. Sobočan Ivan, Srednja Bistrica iz Chicage 100.— din. Naj se javi pri širiteli, ma pravico skoz 5 let brezplačno dobivati vse naše liste.

† Horvat Jožef, pleb. v Martjancih 100.— din. iz zapuščine. Za obresti brezplačno pošilali naše liste misijonarom in misijonarkam.

Plečnik Jožef, arhitekt, Ljubljana, 200.— din. Za obresti pošilali brezplačno naše liste misijonarom in misijonarkam.

Tretji red sv. Frančiška v Črensovcih 100.— din. Skoz pet let dobivao brezplačno vse naše liste.

N. Zagreb, 100.— din. Za obresti pošilali brezplačno naše liste misijonarom in misijonarkam.

N. Ljubljana, 100.— din. Za obresti pošilali brezplačno naše liste misijonarom in misijonarkam.

Rataj Anton, župnik, Sv. Daniel, 100.— din. Za obresti pošilali naše liste brezplačno misijonarom in misijonarkam.

N. Dobrovnik, 200.— din. Za obresti pošilali naše liste brezplačno misijonarom in misijonarkam.

Dr. Klar Franc, D. Lendava, 100.— din. Za obresti pošilali naše liste brezplačno misijonarom in misijonarkam.

† Šinko Leopold, Gederovci, iz zapuščine 100.— din. Za obresti pošilali brezplačno naše liste misijonarom in misijonarkam.

Ljudska posojilnica, Ljubljana, 1000.— din. Za obresti pošilali naše liste brezplačno misijonarom in misijonarkam.

Posojilnica, Celje, 1000.— din. Za obresti pošilali brezplačno naše liste misijonarom in misijonarkam.

Spodnještajerska posojilnica, Maribor 200.— din. Za obresti pošilali brezplačno naše liste misijonarom in misijonarkam.

Vsako leto smo objavili v Marijinom Listi vse dare, dane na Marijin fond in ki znašajo z više omenjenimi po letaj sledeče zneske:

Leta 1931.	7.742.07 din.
> 1932.	536.— din.
> 1933.	646.60 din.
> 1934.	1.031.20 din.
> 1935.	353.— din.
> 1936.	619.75 din.
> 1937.	665.85 din.
> 1938.	574.80 din.
> 1939.	924.25 din.
> 1940.	748.75 din.
<hr/>	
Sküпно prišlo	13.842.27 din.

Te znesek se ne sme zmenšati, samo obresti se smejo porabiti za Marijin List. K tomi zneski še prištejemo letos dobljene dare 64.50 din i tak znese Marijin fond 13.906.77 din.

Pripomnim, da smo vnogim sirotam davali naše liste brezplačno ne samo misijonaram i misijonarkam.

Pripomnim, da sam teh 13.906.77 din izročo tiskarni sv. Družine kak posojilo na 6% obresti i o! tom obvesto Katoliško tiskovno dru-

štvo za Slovensko Krajino, ki je zdaj lastnik Marijinoga Lista i tudi toga Marijinoga fonda.

Pripomnim nazadnje, da sam iz svojega krio izdatke Marijinoga Lista od leta 1932. naprej, ka je bilo primenklaja, da ne bi se Marijin fond zmenšao. Samo obresti so se prištevale med dohodke Marijinoga Lista, kak sam to v začetki nabiranja določo, a te ne so zadostilvale za kritje stroškov, zato sem iz svojega doplačüvao.

Proso bi novoga lastnika Marijinoga Lista, KTD v Slov. Krajini, da po svojih močeh povekšava Marijin fond, dano svoto nikdar ne zmenšuje, nego samo obresti porabi pri dohodkih Marijinoga Lista. To je moja brezpogojna zahteva.

Marija naj svoj fond povekšava, da doraste do tiste višine, štera je potrebna, da list dobi svojo stanovitno podlago.

V Črensovcih, 1941. leta februara 11. na den prikazanja Preč. D. Marije v Lurdi.

KLEKL JOŽEF, rk. duhovnik.

Ka piše list „Božji vrelec“ našim kat. društvam za fanšček?

Da se je v več društev vrinola velika falinga: pije se, držijo se burke i veseloigre, štere smešijo svetost liubezni i zakona. Pravoga veselja nüditi ne morejo. I priporoča sledeče: »Po molitvi, duhovnem branju in običajnem predavanju naj sledijo zabavne točke: igre, petje itd. Naj se naši člani in članice, ločeno seveda, v lastnem krogu naužijejo veselja, da ga ne bodo iskali po gostilnah in na plesiščih.« — Jako na mesti reči: Zato pa molitev, duhovno čtenje, sv. Pismo, obisk Najsvetejšega, gosto spoved i obhajilo vpelati v vrsto prosvetnih društev, Dekliških krožkov i Fantovskih odsekov! Duhovno življenje mora žareti v prvoj vrsti v naših društvaj, te bodo znala širiti pravo krščansko prosveto i bodo znala pridobivati mlačno, posvetno mladino za Kristuša.

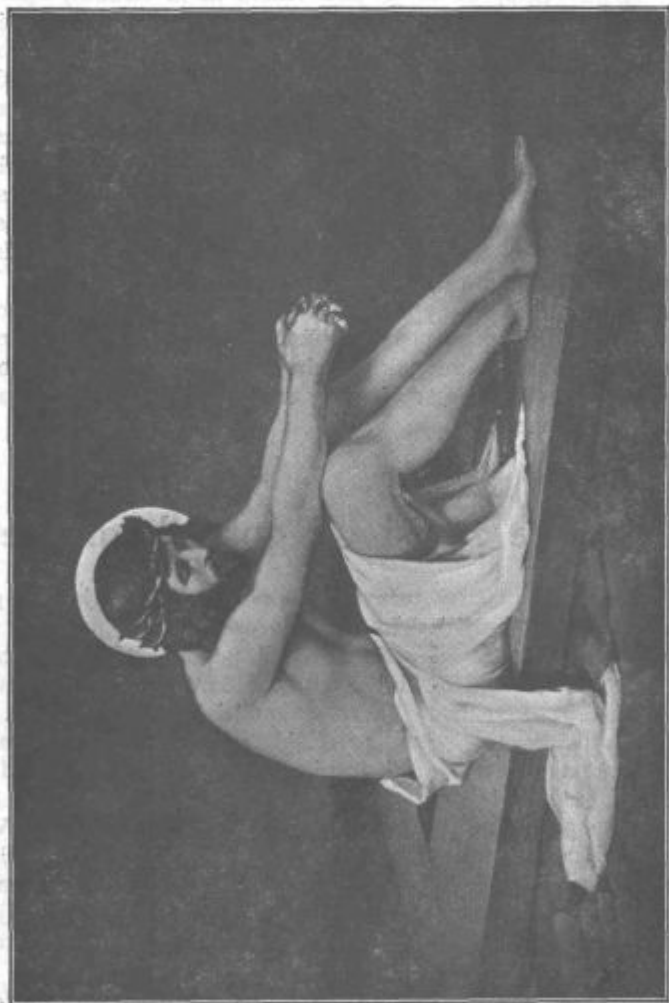
Če naša kat. društva ne vejo drügo kak igre prirejati, je bolše, če ne obstojajo. Nikše delo i nikše društvo ne oslobodi človeka od njegove največke dužnosti: skrbeti za zveličanje svoje duše. Gde se to zanemarja, tam je zabloda.

Naša kat. društva te bodo vlekla na sebe naš narod, če bodo njihove kotrige zaistino nosilci Kristušovi, to je, če narod bo v njih vido Kristušovoga duha, Kristušove jakosti. Zato pa poglobiti versko življenje naših kat. društev, je prva naloga njihovih voditelov.

Sveta Gitra i sv. Katarina Emmerich sta vidile v prikazni, ka kda si je Jezuš legeo na križ, da bi ga razpnoli, so roke i noge bile prekratke do lükenj, štere so naprej zvertali sovražniki njegovi. Da roke i noge do lükenj potegnejo, so je tak nategüvali, da so vse vö s sklepov stopile i Zveličiteli neskončne muke povzročile. S tem mučenjom se je spunila prorokba: »Vše moje kosti so prešteli.« (Psalm 21, 18.)

Mi smo več, kak samo ljudje.

Mi smo več, kak samo ljudje. »Božega roda ste,« pravi sveto pismo. Iz Boga prerajeni v novo življenje. Kristus žive v nas, na posebno globoki način po oltarskom Svestvi: Njegovo telo prebiva v našem teli, njegova krv kroži po našoj krvi. On je pravo: »Što je moje telo i pije mojo krv, v meni ostane i jaz v njem.« Kristus raste v nas i mi rastemo v njem, dokeč »ne dozorimo v popolnoga človeka v Jezušu Kristušu,« kak pravi sveti Duh.

Oj postni čas, o sveti čas! Gospod ide v trpljenje, da nas reši greha i večnoga pogubljenja. Naj se nam smili, ne žalimo ga več.

Smo na poti, na poli, na deli, na počitki, v samoči, med ljudmi, povsod i vsikdar je naša največja dužnost, da zveze z Bogom ne pretrgamo, to je da v smrten greh ne privolimo. Reši nas ga pa miseo na Jezušu, ki nas z oltara gleda i ki nam roko ponuja, da nas podpre v skušnjavi. Zgrabimo za to roko, i Jezuš bo živo v nas i mi v njem.

Iz pisma duhovne hčerke svojemu spovedniku.

Dragi duhovni oče!

Dobila sem Vaše pismo, ki me je res razveselilo, kajti vznemirjala me je že skoraj misel, če moje zadnje pismo ni prišlo v Vaše roke, kajti v njem nisem opisala samo svoje notranjosti, ampak tudi položaj duše, ki mi jo je božja Previdnost pripeljala nasproti. Menda zato, da bi je bila vesela in bi tembolj spoznala neskončno božjo dobroto, ki z vso ljubeznijo vodi dušo do čudovitega duhovnega bogastva in po svoji milosti nas vodi po nam nerazumljivi poti. Zdi se mi, da je za to dušo moja naloga deloma končana, a samo deloma, kajti jasno spoznam, da še moram nekaj napraviti, ampak ne vem kaj, pa upam, da me bo dobri Jezus vodil in razsvetlil, da bom spoznala svojo nalogo, kajti samo eno hočem izpolniti: v vsem Njegovo sveto voljo. Ta mi je nadvse, ko pa vem, da sama ne morem prav ničesar, Vas prosim, prosite Božje Srce Jezusovo, naj me vodi. Da Vas razveselim, Vam prav natiho priznam, da mi dobri Jezus pošilja na razne načine — a vsak dan — svoj križ, ki mi vedno dokazuje, da ne pozabi na me, ker ni noben dan prazen in vsak trenutek, ki mi ga podeli neskončna milost božja, je vreden življenja, kajti ni prazen, ampak je neizrečeno bogat z božjo milostjo, tako torej vidite, da mi je trpljenje v srečo, ker je polno neskončne božje dobrote za me.

Sad predge zavisí od gorečih molitev.

Misijonar, ki je meo v težavnoj župniji voditi misijon, je pitao župnika, če ma v župniji kakšo pobožno osebo, ki pogostoma sprimle sv. svestva i se je zanesti na njeno pobožnost. Župnik njemi imenuje starovično ženkico, ki je dosta molila, pa je bila siromaška i prosila milošćino. Drugoga ne znala moliti kak rožni venec. Bila je vsikdar zadovolna i je vdano prenašala svoje križe. To siromaško ženkico pozovejo: »Čüjte,« njej pravi misijonar, »ite v cerkev i molite rožni venec v moj namen tak dugo, dokeč bom predgao.« Siromaška ženska je verno spuniła, ka njej je bilo naročeno. Vsaki večer jo je vido misijonar, kak je bila zatoplena v molitev. Misijon je sijajno uspeo. Kda se je župnik na konci misijona voditeli zahvalo, ga je te zavrno rekoč: »Ne zahvalüjte se meni, nego staroj, pobožnoj ženkici. Medtem kda sam jaz predgao, je ta s svojov molitvijov odpirala srca i delala pot mojim rečam i milošći božoj.«

Da bodo tüdi v naših cerkvaj zalegle svete predge i odprle pot božoj milošći, posebno pri mladini, molimo goreče v te namen na tjedem bar ednok rožni venec.

Ka napravi pobožna služevka dekla v družini.

Leta 1874. so meli v malom mestu na Bavarskom — kak nam pripovedavle znani pisateo Wetzel — novo mešo, ki jo je darivao sin bogatoga trgovca. Pri obedi se je novomešnik zdigno i spregovoro zahvalne reči najprvle svojim staršom. Spominao se je pa tudi domače služkinje Ane Gunther. Pravo je: »Njej se mam zahvaliti za prvo pobüdo, da sam si zbrao dühovniški stan. Vcepila mi je posebno poštvüvanje do dühovnikov že zmlada. Večkrat mi je pravila: Sam Bog je pokoren dühovnikovoj reči!«

Za njim je govoro najstarejši trgovcov sin, ki je bio uradnik v peneznom zavodi. Pravo je: »Eden den sam bio poslani k grofi, da od njega prevzemem velikó vsoto za naš zavod. Kda pridem domo, vidim, da sam sprijao 1.000 mark več. Sküšnjavec mi je

*Jezuš, ti si naš pastir, mi smo tvoje
ovčice.*

*Novomešna podobica misijonara,
Cigana Ivana v Indiji.*

zašepetao: Bodi tiho, ve nišče za to ne ve. Jezero mark — to je že lepa vsota! Bogatomi grofi se pa ne bo nikaj poznalo, če zgübi to jezerko! V tom trenutki se mi je pa vidlo, kak da bi čüo našo Ano, ki me je v dečinskih letaj tak lepo včila: »Bog vse vidí, Bog vse ve, greh se delati ne sme. Krivično blago nema teka! I sküšnjava je bila premagana.«

»Tudi jaz naj nekaj povem od naše Ane,« pravi tretji sin — stotnik. »Kda sam zapišćao očinski dom, me je prijela za roko i mi pravila: Bodi zvesti Bogi i svojoj domovini!« Te reči so se mi zapičile v srce i mi donele v vühaj, kda sam šteo vćiniti kakšo norost.«

Na zadnje se oglasi še hčerka Ema i pove: »Bila sam več let vzgojiteljica v odličnoj družini. Tu se mi je približala skušnjava v najbolje vabljivoj obliki i v najbližjoj okolici. Ali spomin na našo Ano, ki mi je vsikdar pripovedavala, da je čistost srca najdragši kinč za dekile, je povzročo, da sam premagala vse skušnjave i ostala zmagovalka.« — Ta mladenka, čeravno preprosta služkinja, je bila v družini pravi angeo čuvar, pravi apoštoł, ki je po vzgledi svoje nebeske Matere tak lepo zvršavala apoštołsko službo v malom domačem kraljestvi.

Odlok višje Cerkvene oblasti gledoč na primicije

Na primicijaj, to je po novoj meši na domi novomešnika se dogajajo večkrat nerednosti. Te velki den bi se mogoce z globokov pobožnostjov i z nedužnim veseljem obhajati. Ples gotovo ne nedužno veselje i je duhovnikom po cerkvenom zakoniki strogo prepovedani i to pod grehom. Čindara je tudi ples i je zato tudi strogo prepovedana za duhovnike. Bogoslovci, ki se pripravljajo za duhovniški stan, gotovo po krivoj poti hodijo, če se s plesom pripravljajo na svoje posvečenje. Marijo gledamo s skuznimi očmi, gda vidimo bogoslovca, kak lovi deklo za roko, da bi jo zvabo na ples. Nad vse žalostno.

Zato so na prezvišeni gospod knezoškov gledoč na primicije izdali sledeči odlok:

Kot prejšnja leta, se naj posebno še letos z ozirom na težke čase, ki jih preživljamo, opozorijo starši in sorodniki novomašnikov, da ne pripravljajo dolgotrajnih in obširnih izvencerkvenih primicij-skh prireditiev. Škofijska sinodalna določila iz leta 1906, str. 508 nsl. točno določajo, da se mora izvencerkvena slovesnost omejiti samo na dan nove sv. maše ter do večera zaključiti. Priporoča pa se tri ali večdnevna duhovna priprava župnije na novo sv. mašo, ki se naj obhaja z liturg. slovesnostjo v cerkvi. (Ogl. Lav. škofije št. 3092-40.)

Iz toga odloka sledi, da je na primicijaj samo obed dovoljen. večerja že ne. Obed in večerja skupno naj se opravita, ar se kesnej začne vse i z večerom naj se dokončata. Igra, muzika je dovoljena samo na poti v cerkev i v cerkvi. Doma ne. Takši so cerkveni prepasi. Gotovo se smejo pesmi sprevajati z tamboricami. Lepe deklamacije, pesmi, nastopi, tudi šalivi, kakše igracke za kratkočasenje naj nadomestijo čindaro, pa Srce Jezušovo bo razveseljeno. Jezuš, dober Pastir, svoje ovce k svetosti vodi, čindara pa svetost podira.

Naj se nam smili Jezuš! Sveti Duh Bog nam dava tolažbo v srce z rečmi sv. Jeremija proroka: »O vi vsi, ki idete tu mimo, pazite i glejte, če je bolečina, kak je moja bolečina« (Jer. 2. 1, 2.) Sv. Mechtildi je Jezuš naznano: »Če mi što hvalo da za moje bolečine na križi, tak mi služi, kak če bi mi rane namazao.« O mažimo, mažimo z našov zahvalnostjov zevajoče rane Jezušove, da mo vredni na smrtnoj vuri mi tudi dobiti njegovo tolažbo.

Tak mine slava sveta.

V Parizi je živela okoli leta 1870. gledališka igralka, po imeni Adela Trechot. Vse je občudovalo njeno lepoto, njene lepe vlase. Vse se njej je klanjalo, vse jo obsipavalo z darovi. Mela je krasno palačo v najlepšem deli mesta. Za ženo jo je proso celo vojvoda. V tom sijaji pa je sirotica skoro popolnoma pozabila na Boga. Zvali so jo »komet«. Komet (zvezda repatica) je tista zvezda, ki se naednok pokaže na nebi v velkom sijaji, pa tudi naednok premine. Tak se je zgodilo tudi z Adelov. Po bojni leta 1870. je bila že popolnoma pozabljena. A ne je pozabilo predobro Srce Gospodovo. Eden izmed njenih znancov jo je po dugom časi najšeo v — bolnici. I kakšo? Vsa je bila zakrita z odejami, tudi po obrazi. Ar ne mogla gučati, je nekaj napisala na tablico i sestra dvorjenica je odkrila njeni obraz. Prestrašeni znanec zagledne obraz, ves razjedeni od raka.

*Marija, na tvojo sedmero žalost
te prosimo, sprosi pokoro
grešnomi sveti.*

Ne bilo več nosa, ne vüstnic, ne vüh, le tü pa tam so se iz krvavečih ran vidle bele glavne čonte. Samo edno oko je še bilo nepoškodüvano. I to je tak resno, tak milo i žalostno, a tudi nepopisno potrpežljivo i vdano gledalo na obiskovalca, da se je te jokajoč obrno vkrej. Gospod njej je v lübezni svojega srca poslao strašen beteg, da jo je pritegno k sebi. Ar ne mogla več moliti, je vsaki den kak jütrašnja molitev zapisala na tablico: »Tebe Boga hvalimo.« Vmrla je vsa vdana, zavüpaajoč v neskončno smilenje bože i puna prisrčne hvaležnosti do presv. Srca, ki jo je, četüdi komaj s strašnim betegom, pritegnolo k sebi i njej podelilo záželeni mir.

Srce Jezušovo plača zavüpanje.

V svetovnoj bojni je bila 9. septembra 1914. strašna bitka. Posebno nevaren je bio položaj nekoga polka. Jezero metrov pred njim je bilo sovražnikovo topništvo, še bliže njegova pešadija. Z vsov gorečnostjov so vojaki kopali zakope, da bi se občuvali sovražnikovih strelöv. Na njegovom levom krili je osem možkov kopalo jarke. Bile so strašne võre. Neprestano so vdarjale sovražnikove granate v vrste toga polka. Med füčkanjom krugel i pokanjom granat so se iz vrste teh možkov zdigavali glasi litanij presv. Srca Jezušovoga: »Srce Jezušovo, Sina večnoga Oče, smiluj se nam« itd. To je trpelo ves den. Kda je večer sunce zajšlo i je prehenjao bojni metež i je mrak legeo na zemlo, so mogli tej možki zapüstiti svoje zakope i si poiskati bolše zavetje. Kak so se začüdili, kda so vidli, da so ostali v strašnom viheri' vsi popolnoma nepoškodüvani. Očitno jih je čuvalo presv. Srce Jezušovo, k šteromi so se obračali z vsem vüpanjom.

Kristuš je trpo za nas, da bi po njegovih stopajih hodili.

To so čüdivite reči svetoga Pisma, da bi mi po stopajih trpečega Zveličitela hodili. Če mi ščemo to hojo napraviti, moramo te stopaje najti. A tej stopaji se povsod ne najdejo. Človeče poti so raznovrstne in ne vodijo k Zveličitelovim stopajom. Ljudje hodijo po poti vživanja, nasladnosti, peněz, časti, na tej potaj se Gospodovi stopaji ne najdejo. Gospodovi stopaji se najdejo na vozkoj poti, kak čtemo evangelij sv. Mataja v 7. pogl. 13 in 14 vrsti, gde nas Gospod opomina, da bi stopili na vozko pot, ar samo ta pela v življenje.

Na toj vozkoj poti je naša prva dužnost, premišlavati Kristušovo trpljenje. To premišlavanje opravimo pri molitvi rožnoga venca, križne poti, predvsem pa z vernim poslušanjem sv. meše, štera je ponovite Jezušove smrti na križi.

A s tem ešče nemo naprej šli po Gospodovih stopajih. Dužni smo Gospodov križ na sebe vzeti i ž njim obklajeni batrivno iti za Gospodom. Križ najde vsaki. Križ se ponüja vsakomi vsepovsedü. Samo nešterni zakunejo, kda ga ovarajo, drügi ga pa obinejo i küšnejo. Ti drügi so pravi romarje na Gospodovih stopajih. V knigi »Hoja za Kristušom« se čte: »Križ je vsikdar pripravljen in te povsod čaka. Ne moreš niemi vujti, kamkoli boš se paščo.« (II. 12. 4.)

Trpljenje je dobro za nas, je hasnovito za nas. Trpečo düšo Bog z obema rokama blagoslavla, ar v njej vidi svojega božega Sina, našega trpečega Zveličitela. Sv. Düh Bog pravi: »Dobro je za mene, da si me ponižao.« (Psalm. 118, 71.) Po trpljenji postanemo resni in pobožni. Komi se dobro godi, malo misli na smrt. Če pa pride trpljenje na nas, se radi müdimo pri misli na večnost i iščemo Boga. Pri belom dnevi ne vidimo zvezd, če pa napoči noč, se te vužgejo v popolnom sijaji na nebi. Trpljenje je dokaz, ka nas Bog posebno rad

ma. Tisti penez, šteroga Bog svojim ljublencom na fom sveti v roke da, da bi si ž njim nebo kúpili, nosi podobo križa. Sveti Ambrozij pravi, da je ena prava milošča to, če nam Bog trpljenje pošle. Brez trpljenja najmre ne moremo se vüpati, da bi v nebo prišli. Sv. Ivan Zlatovüstnik piše: »Ne mislimo, da nas je Bog zapüsto i se ne briga za nas, zato ka nam trpljenje pošila. Nasprotno, to je najveksi dokaz za to, da se Bog briga za nas. Če Bog na drugom sveti ne more koga nadeliti, toga nadeli na tom sveti za dobro, ka je vüino. Komi Bog nešče nebes dati, tistomi da bogastvo, čast in vse dobrote na sveti. Če zato komi na sveti dobro ide, je to slabo znamenje. Tolaži se pa ti, če maš v roki penez s podobov križa. To je gotovo znamenje, da te čaka na drugom sveti večna sreča.«

Delce od Gospodovoga križa pobožno küšüjemo. To je prav. A vsako trpljenje, štero nam Bog pošila, je tüdi en del Gospodovoga križa. Zato je sprejmimo z vdanostjov in radostjov in zdrüžimo se s trpečim Gospodom, kak nas opomina sv. Düih Bog: »Zdrüži se z Bogom in bodi stanoviten.« (Ekl. 2, 3.)

Naj mamó telovne, naj mamó düševne bolečine in križe, verno spunjavajmo opomine sv. Avgutšina, ki se glasijo: Jaz sam krščenik. Jaz moram trpečega Zveličara nasledüvati, v njegove stopaje stopiti; on je trpo i jaz moram trpeti; on je bio nezüžen, jaz sam pa krivec i moram delati pokoro za svojo preminočnost! Moje trpljenje ne bo nikoli doseglo Kristušovoga trpljenja i ka jaz trpim, je Kristuš tüdi trpo i to v neskončno bolečoj meri.

Sveti Jožef bogato poplača zavüpanje v njega.

Pred 40 leti je bio posebno znani po svojoj gorečoj delavnosti v Bosni jezuit p. Puntigam. Bio je izboren vzgojiteo dijakov škofijskoga zavoda v Travniku. V svojoj knigi »Potüvanje k Bogi« prav posebno priporoča tüdi češčenje sv. Jožefa i navaja več primerov, kak čüidovito je poslühno prošnje svojih častilcov.

L. 1887. je bilo semenišče v Travniku skoro dozidano. Ravnateo p. Slavič naroči p. Puntigani, naj prosí s svojimi gojenci sv. Jožefa, da bi poslal 40.000 rajnški. »Če poslühne naše molitve,« je pravo, »pa bo zavod dozidani.«

P. Puntigam je meo lepo podobo sv. Jožefa v učnoj sobi za gojence. Na desnico je svetomi očaki zapisao številko 40.000 rajnški. Nato je pa den za dnevom opravlaó prošnje i molitve s svojimi gojenci, naj bi sv. Jožef pomagao. Ne je dugo trpelo, pa dobi zavod eden den ravno 40.000 rajnški iz Gradca. Poslal jih je pobožni grof Lilienthal, ki je v Gradci dao zozidati cerkev prësv. Srca Jezušovoga. Što je tomí človeki pravo od stiske toga zavoda? Što je nagno njegovo srce, da je poslal tak velikodüšni dar? — Mi smo se z veseljom zahvalüvali sv. Jožefi za tak naglo i izdatno pomoč.

Ecce homo! Glejte, je to človek!

Vô je šo zato Pilatuš i pravo njim je: Glejte, je to človek (Jan. 19, 4—5). Po bičúvanji i kronanji so znova pred Pilata pelali Jezusa. Pilat je mislo, da či toga na smrt zmantranoga človeka pokaže ljudstvi, je zlehka na sočúťje gene. Zato je vô šo na trnac z Jezusom zmantranim i pravo je: **Ecce homo! Glejte je to človek!**

Kak či bi to pravo: Židovje, naj vam zdaj dojde, ka je te nedužen mož pretrpo: Glejte, kakši je te človek. Le glejte tü toga človeka, vi ste se ga tak bojali ali jaz ne verjem, da bi se vam za krala ponüjao: le glejte, ka je žnjega. Morete se ešče bojati ednoga tak zmantranoga človeka, v šterom že skoro življenja ne? Püstite ga slobodno, že tak dugo neđe živo.

Vô je pa šo Jezus trnavo korono i rdeči plašč noseči. (Jan. 19, 5.) Glej ta na trnac! Tvojega Odküpitela vlačijo tam! Na pol nagj je. Sama rana i krv je. Sveto telo njemi vse razčesano, špotna obleka na njem. Nesmilena korona ga teži na glavi, štera njemi niti hipca ne da mera.

O, ka je gratalo z tvojega pastera samo zato, naj tebe, zgübleno ovco, gori najde. Jezus moj! Kelko boš ešče trpo!

Lübi moj Zveličar! Zverini bi se smilo, lüdje se pa ne smilijo nad tebov: Gda so ga zato vidili velki dühovnicje i slugi, kričali so rekoč, razpi ga, razpi ga! (Jan. 19, 6.)

Bog moj, ka, do pravili lüdje na den slednje sodbe, gda do te kak sodca vidili sedeti na od dike se svetlečem troni?

O jaj meni, Jezus moj, ve sam jaz tüdi vsigdar to kričao: **razpi ga, razpi ga**, kelkokrat sam grešio proti tebi. Ali zdaj mi je močno žao, bole kak či bi kaj šteč dobroga zgübo na sveti! Lüblim te, Bog moj, bole kak vse dobro moje! Odpüsti mi, na zasliženje tvojega svetoga trplenja te prosim, odpüsti mi, i daj mi doživeti, naj te na on velki den za mene milostivnoga i ne name srditoga vidim.

Pilat pokaže židovom Jezusa, na njega kaže na trnaci: **Glejte, je to človek!** Ravno te nebeski Oča tüdi na njega kaže, naj gledamo v tom strašnom stani Jezusa: **Glejte, je to človek!** Ka ste to napravili ž njim, grešniki?

Tak je, le glejte, lüdje, toga človeka, z kem ste vi tak božno ravnali, koga ste tak zavrgli; moj lübleni Sin za vaše grehe da z tem trplenjom zdaj zadoščenje, ar vas neskončno lübi — zato nezgovorno dosta trpi. Dobro ga poglejte, zahvalte se njemi, lübtte ga!

Bog moj, Oča moj, veliš mi, naj se na toga tvojega Sina zglednem; ali jaz te prosim, glej ga ti mesto mene. Zgledni se na njega i smiluj se mi po tvojoj velkoj lübezni, z šterov lübiš svojega Sina.

Židovje so v pamet vzeli, da je zaman ves krič, Pilat šče le odpüstiti Jezusa; zato so ga zdaj že prisilili na sodbo; kričali so njemi, da ga obtožijo pri casari, če ga ne obsodi. **Ali židovje so kričali rekoč: Če odpüstiš toga, ne si prijateo casara, ar vsaki, ki se za krala dene, proti casari je.** (Jan. 19, 12.)

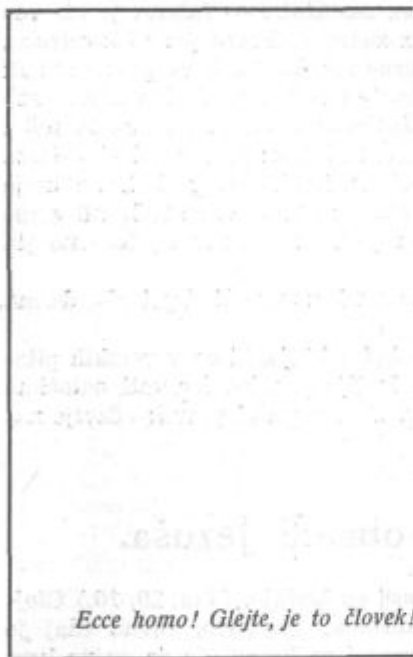
To je valalo. Nesrečen Pilat se na to zosagao, da zgübi prijateljstvo casara; znova pred sé pozove zato Jezusa, doli si sede ino ga obsodi na smrt. **Zato je Pilat, gda je te reči čüo, vô dao pripelati**

Jezuša ino se v sodni stolec seo. (Jan. 19, 13.)

Ali dlůšnavest ga je mantrala, znan je, da je nedužnoga obsodo, zato se ešče ednok proti židovom obrne: Glejte, to je vaš kral! Vašega krala naj dam razpeti? — Oni so pa kričali: Vkrāj žnjim, vkrāj žnjim, razpi ga! (Jan. 19. 14—15.)

Z cela so zbesneli zdaj židovje. Ka nam gučiš ti Pilat? To bi naš kral bio? Kelkokrat nam ga ešče naprej prineseš, kak krala? Vkrāj žnjim, vkrāj žnjim. Odpelaj nam ga z očih, na križ ga razpni!

Bog moj, Gospod moj! Ti vtelovljena Večna Reč! Ti si prišeo z nebe, naj tů na zemli med nami hodiš, naj nas zveličaš, lůdje te pa nemrejo trpeti, i vse včinijo, naj te samo vmorijo, naj so te ne prisiljeni viditi!

Ecce homo! Glejte, je to človek!

Ali Pilat njim znova proti stane: Vašega krala naj križam? Velki dűhovnicje so pa odgovorili na to: Nemamo krala, nego samo casara. (Jan. 19, 25.)

Jezuš moj! glej, neščejo te za svojega gospoda spoznati; tak pravijo, ka oni nemajo drűgoga gospoda, kak casara; glej, jaz te pa spoznam za krala, za svojega Boga ino te zagotovim, da moje srce ne žele zvűn tebe drűgoga krala! O jaz nesrečen, bio je čas, gda sam te vőzapro z svojega srca; ali odzdaj ti kralűj nad menom, ti mi zapovedavli i jaz bom te bogao. Z svetov Trezov bom kričao k tebi: Lűbeznivi moj Odkűpiteo, ti me bole lűbiš, kak sam jaz to zarazmeti mogoči, dopűsti mi zato, naj ti po voli slűžim. »Jaz« naj vmerje v meni i naj žive eden drűgi »jaz«. To je naj sem jaz več ne takši, kak sam bio, nego z cela novi. Kak blažena je dűša, ki jedino Jezuša spozna za svojega krala!

Protiversko govorjenje.

(»Čevlje sodi naj kopitar...«)

Pokojni polski maršal Pilsudski je bio ednok v odličnoj družbi. Gučalo se je vsevkriz od toga i onoga. Neki inženir, ki je bio na glasi kak veščak v svojoj stroki, je načno tudi verska pitanja, pa tak, da bi brezverskoga panteista proti njemu lahko imenovali vernoga človeka. Pilsudski je meo njegove »modrosti« hitro zadosta. Posegeo je v pogovor na te način: »Gospod profesor! Vse, ka pišete v svojih knjigaj od strojne umetnosti, ne nikaj drugoga, kak prazne reči. Jaz kak vojak vse to bole znam. Vsi zakoni o težini, o plinskoj i električnoj sili i drugo — vse je nesmiseo; vse to ste si izmislili inženiri, da bi ljudi begali i motili i dosta penez zaslužili.« — Inženir je bio ves zbegani i se je skušao izmotati iz zadrege. Pravo je: »Ekscelenca, vi se šalite.« — Nikak ne,« ga zavrne maršal. »Z istov pravicev kak vi, kak inženir, kratkomalo obračunate z najvažnejšimi verskimi istinama, smem jaz smatrati vso inženirsko modrost za prazen nič i beganje lüstva. Pa še to bi vam rad povedao: Nevere bi bilo dosta menje med lüstvom, če bi še meo veljavo izrek staroga Grka: »Čevlje sodi naj kopitar.« Denešnji čas boleha na tom, da se neštetni v vse vtikajo kak kakši veščaki, najbolje pa v verske stvari, čeravno jih niti malo ne razmijo.«

Inženir-profesor je čuto plüsko, pa je z navzoćimi pritrdo, da ma maršal prav.

Najvekši grobokopi vere so vsikdar ljudje, ki so v verskih pitanjih sćista nevedni, pa si vendar lastijo pravico izrekati odloćilno sodbo tudi od vere i verskih zadev. Tem vsem bi pravli: »Čevlje naj sodi kopitar!«

Pilat na smrt obsodi Jezuša.

Te njim ga je pa v roke dao, naj ga križajo. (Jan. 19, 16.) Glejte! Pilat očivesno svedoći za nedužnost Jezušovo, ravno zdaj je znova to potrdio, gda si je roke prao i se brano, da je on ne kriv nikaj, židovje naj bodo odgovorni, či pravićno krv želejo. Vodo je vzeo ino si oprao roke pred lüdstvom rekoć: Jaz sam nedužen pri krvi toga pravićnoga, vi glejte. (Mt. 27, 24.) Pa glejte, li razglasi sodbo, vendar na smrt da Jezuša.

Grozna nepravićnost! V ednom hipi obsodi i za nedužnoga spozna obtoženoga. — Istina, samo je prek dao Jezuša židovom, naj delajo ž njim, ka šćejo: Jezuša njim je pa na njihovo volo nehao. (Luk. 23, 25.) Nedužni se navadno tak sodijo, ka je v roke dajo njihovim neprijatelom, naj je vmorijo, naj si spunijo želo.

Nesrećni židovje! Te šo krićali: Krv njegovaj pridi nad nas i nad naše sini! (Mt. 27, 25.) Sami ste se zakunoli, i dosegla vas bo zakunba; trpi vaš rod ešće i zdaj zavolo nedužne krvi i trpo bude do konca sveta.

Zdaj prećtejo pred Jezušom smrtno obsodbo, Jezuš poslüša i

jo mirno sprime. Pravično sodbo svojega Očé vidi v njej, ar ga je On obsodo zavolo naših grehov, štere je na sebe vzeo na križnom drevi; ponizno sprejme obsodbo, ne zavolo krivičnih zrokov, z šterimi so ga židovje potvarjali, nego za naše grehe, ar se je ponüdo nebeskomi Oči, da zadosti mesto nas z svojov smrtjov pravičnosti božoj.

Pilat vö pove tü na zemli: Mreti more Kristuš! Oča nebeski pa potrđi to sodbo: Naj merje moj Sin! Sin pa odgovori: Glej, Oča, tü sam! Bogao bom, merjem, sprimem smrt na križi, naj rešim svet. Ponizo se je, pokoren je bio do smrti, celo do smrti na križi. (Phil. 2, 8.)

Lübeznivi moj Jezuš, ti na rame vzemeš križ, šteroga sam si jaz zaslužö ino z svojov smrtjov mi večno življenje spraviš! Hvala

*Kakšo žalost si trpela,
gda si, tužna mati, zvedla:
Jezuš je na smrt obsojen,
Bog-Sin čisti i nedužen.*

ti, lübezen moja! Vüпам se, da bom na veke hvalo tvojo velko smilenost. Na veke bom spevao od smilenosti Gospodove.

Ar ti, nedužen odküpiteo moj, na sebe vzemeš križno smrt, zato jaz tudi radovolno sprimem ono smrt, štero mi ti odločiš. Sprimem jo ze vsemi bolečinami, ino zdaj jo že prikapčim k tvojoj svetoj smrti i tak jo darüjem nebeskomi svojemi Oči.

Ti si vmro, ar si me lübo, jaz tudi iz lübezni do Tebe ščem vmreti.

Jezuš moj! na zasluženje tvoje bridke smrti te prosim, dopüsti mi, da v tvojoj milošči i v žarnom ognji lübezni do tebe ednok düšo püstim.

Gda je Jezuš prišo na goro Kalvarijo, si je sam dolilegeo na križ i roke pa noge raztegnö, da je razpnejo. Včino je to vse brez tožbe, naj se spuni proroküvanje svetoga Izaja: »Pelan je kak ovca v klavnico i ne je odpro svojih vüst.« (Is. 53, 7.)

CERKVENI GLASI

SLOVENSKA KRAJINA.

Pismo trpeče. Hvaljen bo Jezuš Kristuš, Gospa lurska Marija! Prečastiti gospod plebanoš! V imeni sv. Družine vas najlepše pozdravljam. Bog plati na knjižici. Sem bila jako vesela. Sestra Celina mi je dobra znanka. Veselim se tudi knigi: »Povest duše«. Častite sestre so mi jo poslale, a sam jo g. Pikli odala, štela pa nesam je. Sporočam g. plivanoši, da sam tri tjedne jako betežna. Na odrezanog nogi me krč dva dni i dve noči neprestanoma tak močno trgao, da me skoro s postele vrgo i niti moški so me nej mogli v njej zadržati. Povsem se monemogla. Mučila me malarija, jesti nesam mogla, somarski kašeo me je pa mantrao, da sam mela strašne noči. Trpim vnogo, delo mi stoji, zaslužka nej že tri tjedne v toj velkoj dragoči. Vdala sam se povsem božoj voli. Prišli so, kak sam srčno želela i prosila, veliki svetki za mene: trplenje. Svoje trplenje združim z Jezušovim trplenjom i vse darujem za sveto katoličansko Cerkev, za sv. Očo i njegove namene, za vse katoličanske duhovnike, za moje drage i duše v očiščilišči. Z malim Jezušekom vas pozdravla trpeča Vöröš Marija, Beltinci 165. — (Mi poslali mali dar iz siromaške blagajne »Doma sv. Frančiška«. Blagajna se je skoro sčista spraznila, zato prosimo vsa smilena srca, naj sirotici pomagajo. Ne pozabimo, da trpeči duš molitve pri Bogi največ zaležejo. Vr.)

Duhovniške spremembe v apostolskoj administraturi v Slovenskoj Krajini. Bivši škofovski tajnik g. Camplin Ivan so po preteki polletnoga bolezenskoga dopüsta premeščeni za oskrbnika fare k Nedeli. G. Pikl Adolf, beltinski kaplan, so premeščeni z Beltinec v Hrastnik. G. Sukič Ivan, provizor, so od Nedele premeščeni v Beltince za kaplana.

Na starost doma. Prečastiti g. Klekl! Sporočam vam, da sem se po tridesetih letih vrnola v domovino. Bila sem v Gradci v kloštri pri redi »Dober Pastir«. Kda so prišli lansko leto, so nas pregnali iz kloštra v sirotišnico. Pognali so nas, ki smo bile slabotne i nesmo mogle dosta delati. V sirotišnici sem bila tri mesece. Ar pa nesem mela domovinskoga lista, so me poslali domo. Zdaj sam doma pri sestri, ki je pa sama jako siromaška. Rojena sem 4. aprila 1877. Prosim Vas, če bi mi mogli kaj pomočti, ka sem jako pomoči potrebna. Če bi bilo mogoče kam me spraviti nazaj v kloster. Še ednok prosim, prosim pomoči! — Ana Repič, Beltinci št. 174. — (Naša siromaška blagajna »Doma sv. Frančiška« je poslala siroti neko podporo, prosimo dobre duše v beltinskoj fari, naj njej pomagajo.

Gda so križ z Jezušovim telom gorpostavili, so se rane njegove zavolo telovne teže vse raztegnole i je krv curlala na grešno zemlo, gor na kosti Adamove, ki je ravno tam bio zakopan, kak pravi staro poročilo, kde je križ Gospodov bio v zemlo opičeni. Na lesi je včinjneni greh, na lesi križa se je moglo dopuniti tudi naše odrešenje, pravi sv. Athanas.

Izkaz o pomnoženju kat. prebivalstva Slovenske Krajine v l. 1940:

Župnija	Število rk. ver- nikov	Rojenih	Izmed rojenih nezakonski	Poročenih parov	Umrlih	Izstopilo iz rk. Cerkve	Kam	Pristopilo v Kat. Cerkev	Iz katere krive vere	Pripombe
Dolnja Lendava	11.090 z Hot.	220	12	59	165	1	v lut.	1	iz lut.	27.650 sv. obh.
Število vernikov se je povečalo za 55 duš.										
Črensovci	5496	180	7	48	92					
Število vernikov se je povečalo za 88 duš.										
Turnišče	5004	113	4	32	104					
Število vernikov se je povečalo za 9 duš.										
Sv. Sebeščan	1148	29	3	4	17			2	lut.	
Število vernikov se je povečalo za 12 duš.										
Sv. Benedikt v Kančevcih	700	11	1	8	10					
Število vernikov se je povečalo za eno dušo.										
Sv. Jurij	4800	102	11	61	74			3	lut.	
Število vernikov se je povečalo za 28 duš.										
Martjanci	1427	29	2	8	17					
Število vernikov se je povečalo za 12 duš.										
Pertoča	3200	69	7	21	51			1	ev. ref.	
Število vernikov se je povečalo za 18 duš.										
Cankova	2000	48	4	9	33					
Število vernikov se je povečalo za 15 duš.										
Markovci	1308	28	1	7	27					
Število vernikov se je povečalo za eno dušo.										
ekspozitura Hotiza	950	31	3	6	17					
Število vernikov se je povečalo za 14 duš.										
Vel. Polana	2000	27		19	24					
Število vernikov se je povečalo za 3 duše.										

G. Lendava brez ekspoz. Kuzma	3975	91	8	28	52		2	ev. vere
Število vernikov se je povečalo za 39 duš.								
Ekspozitura Kobilje	1050	22		7	22		3 l. 1939	ev. vere
Število vernikov se ni povečalo in ni zmanjšalo.								
Ekspozitura Kuzma	2300	40	7	20	35		3	ev. vere
Število vernikov se je povečalo za 5 duš.								
Bogojina	2800	45		22	49			
Število vernikov se je zmanjšalo za 4 duše.								
Beltinci		257	5	85	157			
Število vernikov se je povečalo za 100 duš.								
M. Sobota	6540	156	23	51	84		11	jud. i ev.
Število vernikov se je povečalo za 72 duš.								
Tišina	3300	79	5	17	40		4	jud.
Število vernikov se je povečalo za 39 duš.								

PO DRŽAVI.

Zagreb. Tujinci, ki prihajajo v Zagreb, se čudijo, da zagrebška filmska reklama vživa tak veliko slobodščino. Ta reklama lahko tekmuje z nekdašnjov reklamov pariških nočnih lokalov. Še bole se pa čudijo domačini, kak je to, ka kinematograf kak javni vzgojni činiteo ne podvrženi zakonom morale? Tak piše hrvatski »Katoliški list«.

Marksistična propaganda potom filma v Sloveniji i na Hrvatskom. V zadnjem časi se marksistična propaganda poslužuje novoga načina. Uporabla najmre film v te namen. Sovjetski filmi, čeravno so odeti v narodni ruski prt, majo vendar propagandistično črto.

PO SVETI.

Italija. V Monzi sta bila pokopaniva, kak pravi poročilo, krao Agilulfo i kralica Teodolinta. Nedavno so z dovolenjom cerkvene oblasti odprli kraljevski grob v katedrali v Monzi. V grobi so najšli zlato kraljevsko krono, orožje, vnogo predmetov i penez z zlata i drugih kovin.

Kitajska. Na Kitajskom deluje 3000 inozemskih duhovnikov misjonarov i to 556 Francozov, 465 Italijanov, 436 Nemcov, 309 Belgijcov, 297 Amerikancov iz USA, 269 Špancov, 140 Holandijcov, 125 Kanadcov, 87 Ircov, 45 Švicarov, 44 Portugalcov, 33 Polakov, 30 Madjarov, 9 Slovincov i Hrvatov, 5 Australcov, 3 Čehi, 2 Romuna, 2 škota, po 1 Rus, Mehikanec, Brazilijanec, Argentinec i Luksemburžan. Duhovnikov Kitajcov je 2000. To je vse premalo,

če pomislimo, da na ednoga misijonara pride 750 spreobrnjencov i 90.000 poganov, da ma Kitajska 3,200.000 katolikov i tvori četrtino celoga sveta. Zavolo bojne je položaj misijonarov na Kitajskom izredno težek. Iz domovine so dobivali izdatno podporo. To podpiranje je zdaj postalo nemogoče. Zato sv. Oča posebno priporočajo katoliškomi sveti, naj se s svojimi molitvami i darovi spominja kitajskih misijonarov.

Zadnji hip rešeni misijonar. P. Buliard, ki je star 25 let, deluje v misijonskoj postaji v Repulse Bay v Kanadi. Ta postaja je najbliže severnomi tečaji. Pred meseci je bio na potúvanji, obiskati je šteo nekaj vesnic, pa ga je doletela nesreča. Spadno je i led se je pod njim potro. Naednok je bio do pojasa v vodi. Najšeo ga je njegov pomočnik, javo nesrečo škofi, ki je posloao letalo po njega, z šterim se je odpelao v bolnico, tu so njemj roke ozdravili z obsevanjom, ovak bi njemi je mogli odrezati.

Vatikan. Izišeo je šematizem Katoliške Cerkve »L'Annuario Pontificio Vaticano«. V njem so statistični podatki katoličanske Cerkve od 31. dec. 1940. Po teh podatkej ma katoliška Cerkev 1218 škofov s sedežom, 54 opatije, 458 vikarijatov, prefektur i misijonov, skupno 1739 raznih cerkvenih področij. Naslovnih škofov ma 783, ki s svojimi naslovi spominajo na nekdašnjo slavo Cerkve. Skromnih junakov misijonarov, ki se bojújejo za rešenje nemrtelnih dúš, je 73.887 i to 20.578 dúhovnikov, 8514 bratov lajikov i 44.895 sester misijonark. 1939. leta je bilo ustanovljenih 24, 1940. leta pa 13 škofij s sedeži, opatij i prelatur. V Cerkvi zdaj deluje 159 možkih i 776 ženskih redov. Sv. Stolica ma v raznih državah 60 predstavnikov, od teh je 38 predstavnikov diplomatskih. Pri sv. Stolici ma 36 držav svoje poslanike. V Samom Rimi je 13 zavodov za višji študij, 9 Papih akademij i 85 vzgojnih cerkvenih zavodov.

Sveti Jožef ga pozvao.

Župnik Guggemos pripovedavle: Bilo je pred 30 leti. Neko novembersko noč sam po obilnom nedelskom zaposlenji trdno spao. Naednok se prav krepko oglasi hižni zvonček. Skočim gor. Vóra je odbila edno ponoči. Poglednem skoz okno. Neznani človek stoji pri dveraj i prosí: »Ite včasi v našo župnijo. Neki mož si je v žalosti narezao žile na roki i je na tom, da izkrvavi.« — »Zakaj pa ne idete po vašega gospoda župnika?« — »Naš župnik je pred dnevi odišeo na drugo službo, namestnik pa še ne imenúvani.«

Po tom pojasnili ne kazalo odlašati. Sila kola tere. Med tem, kda se župnik pripravla, je poslanec premino, ne da bi dao točneše podatke. »Dež se je vlevao v temno noč,« pripovedava dúšni pastir. »Paščim se gor po bregi, nato pa dol proti jezери, ki je ločilo obe fari. Obrežje je močvirno tak, da so se mi noge pogražale v blato i mokróčo. V stiski zovem vse svetnike na pomoč, da bi še mogeo pravočasno priti k betežniki. Ves znojnati sam prišeo na drugo stran jezera. Kama pa zdaj? Dež je henjao. Okoli cerkve je več hižic, pa vse so v kmici. Komaj na konci vesí se sveti slab posvetek. Včasi sam tam i idem notri. Vozka sobica. Na okrvavlenoj posteli

leži starček, ki se zvija v bolečinaj. Stara ženica se približa i se začudi: »Za božo volo, kak je to mogoče, da ste prišli? Pa hvala Bogi, da ste samo tu. Što vam je pa povedao, da se je pri nas ta nesreča zgodila? Što vas je pozvao?« — »Čüdim se, da mi je skoro sapo zaprlo: Ve ste pa vi poslali po mene?« — »Jaz ne, ne sam mogla nikam,« — pravi ženica. »Nišče drugi ne ve za našo nesrečo.«

Moje začüdenje je naraščalo. Bog sam je morao poslati svojega posrednika. Moje domnevanje je bilo pojasnjeno zajtra, kda sam v zorji šo po istoj poti proti domi i se prepričao, da sam bio sam v smrtnoj nevarnosti, šteroj sam se pa srečno ožno. Kda sam en den kesnej betežnika še ednok obiskao, da bi bio navzoči pri njegovoj smrtnoj vöri, mi je ženica vsa srečna i potolažena pripovedavala: »Pri nas smo močno častili sv. Jožefa. Ne je bilo zaman. On vas je pozvao ponoči k nesrečnomi betežniki.«

Vsem častilcem sv. Jožefa.

Mesec marec je posvečen ljubeznivemu in mogočnemu nebeškemu zaščitniku sv. Jožefu, ki je Varuh naše domovine, Zavetnik naših družin i posebni Pomočnik za zadnjo uro. V Ljubljani se, kakor znamo, v njegovem svetišču na Poljanah, pravkar postavlja mogočen kamenit spominski oltar s posebnim namenom, da bi sv. Jožef nas in našo domovino obvaroval vojne in drugih nesreč. To delo sta priporočila oba slovenska škofa, ljubljanski in lavantinski, in sv. Jožef nam je doslej čudovito izkazal svojo pomoč.

Odzvalo se je že mnogo dobrotnikov in podpornikov, ki so s svojimi velikodušnimi darovi omogočili začetek tega velikega dela. Vendar še ni zbrana vsa potrebna vsota.

Sedaj, ko se bliža praznik sv. Jožefa, se obračamo na vse njegove častilce, posebej še na one, ki nosijo njegovo ime, z vljudno prošnjo, da bi nam pomagali s svojimi plemenitimi darovi to lepo delo na čast sv. Jožefa srečno dovršiti.

Vsak, tudi najmanjši dar bo hvaležno sprejet. Sv. Jožef, nebeški Zlatadničar, ne bo nikomur ostal dolžan.

Ker so pa stroški za tako monumentalno delo, ki bo imelo trajno vrednost, zelo veliki, vabimo imovitejše darovalce tudi k večjim prispevkom, in sicer: 1. **dobrotniki** so tisti, ki prispevajo vsaj 500 din; 2. **podporniki**, ki darujejo po 1000 din, bodo vpisani v posebno spominsko knjigo, ki se bo hranila v svetišču sv. Jožefa; 3. **ustanovitelji** so tisti, ki darujejo vsaj 10.000 din in bodo njih ime na vklesana z zlatimi črkami v marmornato ploščo pri novem oltarju. Prispevki se lahko darujejo tudi v mesečnih obrokih.

Vsi darovi naj se oddajo pri cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani ali v samostanu oo. jezuitov (Zrinjskega cesta 9). Po pošti pa naj se pošiljajo po poštni položnici, (ki se dobi na vsaki pošti) na ček. račun št. 17.969 in na naslov: Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani.

Vsi darovalci bodo deležni poleg pomoči sv. Jožefa še obilnih molitev in sv. daritev, ki se bodo opravljale pri novem oltarju in v svetišču sv. Jožefa.

Akcijski odbor in Predstojništvo cerkve sv. Jožefa v Ljubljani.

D. Bistrica, za robec 135; na cerkev v Črensovcih 100; 2 Odmeva in Zamorčeka 50; siromaškoj blagajni Doma sv. Frančiška v Črensovcih 200. Sküпно 641 din. Ostalo čistoga na 1941. leto 109.77 din.

Srce Jezušovo naj vam povrne vsaki najmenši dar. — Predstojništvo.

POŠTA

Slana Marija, Ptuj, Aškerčeva 6. Pritoževali ste se, da ste dobili za januar samo en Marijin List. Dooslali smo vam naknadno še enega, pa ste ga vrnili. Zakaj?

CERKVENE ZAPOVEDI V NOVOM CERKVENOM ZAKONIKI.

1. i 2. cerkvena zapoved.

Kan. 1241 § 1. Za celo Cerkev so zapovedani samo eti svetki: vse nedele, Božični den, Novo leto, trije Krali, Vnebohod Kristušov, Marijino brezmađ. (nevtepeno) poprijetje (8. dec.), Marijino vnebozetje (Vel. meša), sv. Jožef (19. marc), sv. Peter i Pavel i Vsivsetci.

1. Opazka. Vse druge dneve, tüdi na svetke cerkvenih, farnih, škofijskih i deželnih patronov, šterih slavnost škofje lahko prestavijo na prihodnjo nedelo (kan. 1247 § 2): pa Svečnico, na svetek Marijinoga oznanüvanja i rojstva, sv. Ivana, sv. Štefana, vüzemski i risalski ponedelek, so verniki več ne dužni iti k božoj službi i smejo delati (Act. Ap. Sedis 1912 p. 340).

Sveti Oča ščejo, da se boža služba ob teh, prle zapovedanih zdaj pa ne več zapovedanih svetkih obhaja ravno tak slovesno, kak prle, i če je li mogoče, naj se verniki potrudijo, da prijdejo k božoj službi. Vsaki düšni pastir more pred temi dnevi po papovoj zapovedi vernike resno i trajno vabiti k sv. meši pa k drugim božim službam. (Act. Ap. Sedis 1912, p. 340.)

2. Opomba. Či je bio gde kakši od naštetih zapovedanih svetkov cele Cerkve postavno odpravleni, ali preloženi, se sme kaj izpremeniti samo z dovolenjom apoštolske stolice. (Kan. 1247. § 3.)

Kan 1248. Zapovedane svetke smo dužni biti pri sv. meši, štera se opravla po kakšemšteč katoličanskom obredi, bodisi na prostom ali v kakšoj cerkvi, v kakšem javnom oratoriji, na cintori. V kakšem drugom zasebnom oratoriji pa izpunijo svojo dužnost samo tisti, ki majo papovo dovolenje za to.

3. Cerkvena zapoved.

Kan. 1252. § 1. Samo zdržnost od mesa je zapovedana vse petke (celoga leta).

§ 2. Zdržnost i post sta zapovedaniva na pepelnično sredo, na petkih i sobotah štiridesetdnevnega posta (Veliko soboto pa samo do poldne § 4.), v sredo, petek i soboto vsakoga kvaternoga tedna, v soboto pred Risali, na den pred Marijinim vnebovetjem (14. aug.) pred svetkom Vseh Svetcov, pred Božičom.

§ 3. Samo post je zapovedani vse druge dneve štiridesetdnevnoga posta.

§ 4. V nedelo i zapovedane svetke ne veže postava ne k zdržnosti i posti, ne k posti samomi zvün svetkov v postnom časi. Či pa pride den pred onimi svetki, pred šterimi sta zapovedaniva zdržnost i post (vigilia), na nedelo, ne trbe zdržnosti i posta preložiti na soboto nego takše nedele odpadne oboje, ravno tak ne veže na Velko soboto od poldneva naprej.

Kan. 1250. Zapoved zdržnosti prepovedavle samo vživati meso, pa mesno župo, ne pa bilic, mleka, zmočaja, sira itd. i kakšihšteč začimb, zabel, tüdi ne živalsko maščobo.

Kan. 1251. § 1. Zapoved posta dovoli samo enkrat na den se do sitoga nagesti, vendar pa sme vsaki kaj namali zavzeti tudi zajtra i večer, najmre telko i od takših jedil, kak je navada v tistom kraji.

§ 2. Dale je ne več prepovedano pri ednom jeli zavživati meso i ribe, dopuščeno je tudi spremeniti večerno okrepcanje z glavnim obedom (t. j. glavni obed preložiti od poldne na večer).

Kan. 1254 § 1. Postava zdržnosti veže vse, ki so dovršili sedmo leto starosti.

§ 2. Postava posta veže vse vernike od izpunjenoga 21. do začetoga 60 leta.

Opomba. K prvim trem cerkvenim zapovedam: Či je pri kakšoj škofiji odpravljen svetek, šteri je zapovedani za celo Cerkev (kan. 1247 § 3.) in ima oprostitev od posta ali zdržn. morejo itak vsi verniki, ki nemale osebnoga dovolenja, obhajati i zdržati svetke, postne i zdržne dneve cele Cerkve, či na tisti den stanjujejo prek mej svoje škofije v kraji, gde obhajajo te svetke, postne i zdržne dneve, zapovedane za celo Cerkev (kan. 13. § 1.). Ne so pa dužni, či s tem koga pohüjšajo, držati za drugo škofijo zapovedane svetke i poste (kan. 13. § 3.). Kan. 1244. § 2. Škof lejko v svojoj škofiji zapove, pa samo v posameznih slučajih, posebne svetke, dneve posta i zdržnosti.

4. i 5. Cerkevna zapoved.

Kan. 906. Vsaki vernik obojega spola se more, gda pride v razsodna leta, t. j. k pameti, konči ednok v leti vseh svojih grehov odkritosrečno spovedati. Spovednika si lejko vsaki sam izbere (kan. 905.).

Kan. 895 § 1. Vsaki vernik obojega spola more prejeti, gda je prišeo k pameti, enkrat na leto, konči k Vüzmi, sv. obhajilo. Vüzemsko obhajilo naj se sprejme, či škof ne določi inači, od cvetne do bele nedele (Kan. 895 § 2.).

Iz pogostih slovesnih izjav Pija X. i iz popolnoma vednakoga besedila novoga cerkvenoga zakonika sledi, da more dete v tistom časi k sv. obhajili, gda ide k spovedi. Cerkev sodi, da je prišlo dete z izpunjenim 7. letom k pameti (Kan. 88. § 3.).

Da se sme prejemanje svetoga obhajila pri deci brezi greha na kesnejša leta preložiti, se more za vsako dete posebi dokazait, da je še ne prišlo k pameti. Če pa pride dete k pameti že pred spunjenim 7. letom, more že pred tem letom k sv. obhajili i k spovedi. Plevanoš more skrbeti, naj deca ne idejo k sv. obhajili, dokeč so ne pri pameti, ali dokeč so ne pripravljena, nasprotna pa naj se deca, gda so prišla k pameti, kemprle zadosta pripravljena pokrepčajo s sv. prečiščavanjom (Kan. 854. § 5.). V smrtnoj nevarnosti se sme i se more dete prečistiti, či li razločüje sv. obhajilo od navadnoga jela (Kan. 854. § 2.). Zvün smrtne nevarnosti pa dete more znati precı dobro krščanski navuk i biti dobro pripravleno, naimre da zna k zveličanji neobhodno potrebne skrivnosti t. j. od sv. Trojstva ino odrešenja po svojoj (dečinskoj) razumnosti i da svojoj starosti primerno pobožno prejme sv. obhajilo (Kan. 854. § 3.). O tom odločajo spovednik i starišje, ali pa njihovi namestniki (Kan. 854. § 4.). Plevanoš more: 1) vsako leto v določenom časi z večdnevnm navukom pripravlati deco za spoved pa firmo i je 2) z velikov skrbjov, posebno, či nega v tom oviranja, v posti pripravlati, da pobožno spremejo prvo sv. obhajilo (Kan. 1330). Potem je more ešče bole navčiti v katekizmi (Kan. 1331.). Dužnost, štera veže deco, da pristopi k prvomi sv. obhajili, veže tudi i to posebno tiste, ki morejo za deco skrbeti, najmre stariše (tutore), spovednika, vzgojitele i plivanoša (Kar. 860.).